

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Veronikou Burianovou ve věci

žalobce: N. V. L.
bytem X
zastoupený Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha 4

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2024, č.j. MV-188958-4/SO-2023

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2024, č.j. MV-188958-4/SO-2023, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Štěpána Svátka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 11. 1. 2023 do 31. 8. 2023 k absolvování přípravného jazykového kurzu organizovaného Českou zemědělskou univerzitou v Praze. Žalobce přicestoval na území České republiky dne 16. 12. 2022. Žalobce podal dne 26. 6. 2023 ještě před ukončením přípravného jazykového kurzu u Ministerstva vnitra (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „ZPC“) na pracovní pozici Prodavači v prodejnách (CZ-ISCO 5223).
2. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 4. 10. 2023, č. j. OAM-45596-12/ZM-2023 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) zamítl žádost žalobce podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC a zaměstnaneckou kartu žalobci nevydal, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. Prvoinstanční rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce podal žádost zanedlouho po svém příjezdu na území před tím, než vůbec mohl alespoň částečně naplnit účel svého pobytu na území. Žalobce požádal u zastupitelského úřadu o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, aby na území absolvoval jazykovou přípravu, aby mohl na území České republiky zahájit studium vysoké školy. Vláda České republiky v souladu se zmocněním zakotveným v § 181b ZPC stanovila nařízením č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále jen „*Nariadení*“) maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem zaměstnání. U zastupitelského úřadu není možné v současné době podat žádost o vydání zaměstnanecké karty s výjimkou žádostí v rámci vládního programu Klíčový a vědecký personál v maximálním počtu 200 žádostí ročně. Nařízení vlády vyjadřuje zájem na tom, aby z Vietnamské socialistické republiky přicházeli na území České republiky za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří mají pracovat na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci, nikoli k výkonu nekvalifikované či nízkokvalifikované práce. Tento nezájem trvá i v případě, že o vydání zaměstnanecké karty je žádáno cizincem, který byl na území přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil.
3. Rozhodnutím ze dne 11. 1. 2024, č.j. MV-188958-4/SO-2023 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) žalovaná zamítla odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.
4. Žalovaná odůvodnila napadené rozhodnutí tím, že o zaměstnaneckou kartu žalobce požádal i přesto, že se studiem na vysoké škole hodlal připravovat na budoucí povolání. Šlo o pozici vyžadující pouze minimální vzdělání, kdy na tuto pozici by žalobci nemohla být zaměstnanecká karta na základě žádosti podané na zastupitelském úřadu vydána. Žalovaná aprobovala závěr správního orgánu prvního stupně, že vláda vyjádřila na základě zmocnění podle § 181b ZPC v Nařízení zájem státu na regulaci toho, kteří cizinci mohou vstoupit a pobývat na území státu, kdy neexistuje ústavou garantované právo na vstup a pobyt cizince na území. Nařízením vláda realizovala zájem státu na tom, aby z Vietnamu přicházeli na území noví zaměstnanci pouze ve specifických, vysoce kvalifikovaných, profesích a omezeném počtu, tak aby se minimalizovala bezpečnostní rizika plynoucí z

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nekontrolovaného přílivu nekvalifikované pracovní síly. Žalovaná odkázala na důvodovou zprávu novely ZPC č. 176/2019 Sb. (dále jen „*Novela*“) a akcentovala, že zaměstnanecká karta a dlouhodobý pobyt za účelem studia (získání vzdělání a tím i zvýšení kvalifikace) jsou dvě různé formy pobytového oprávnění, kdy vydáním jednoho z nich neznamená udělení jakékoliv dalšího povolení k pobytu za jiným účelem. Žádost žalobce byla zamítnuta podle žalované proto, že Česká republika nemá zájem na pobytu občanů Vietnamské socialistické republiky na základě zaměstnanecké karty vydané k výkonu nekvalifikované práce. Žalobce nenaplnil zamýšlený (deklarovaný) účel svého pobytu (absolvování přípravného jazykového kurzu a absolvování konkrétního programu vysoké školy) a krátce po svém příjezdu na území podal žádost o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici. Proto podle žalované není pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty v zájmu České republiky, neboť by tím došlo k popření smyslu a účelu omezení pracovní migrace pro občany Vietnamské socialistické republiky. Žalobce požádal dne 16. 8. 2023 o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem studia, a pokud bude jeho žádosti vyhověno, může na území České republiky nadále pobývat. Z § 98 písm. j) ve spojení s § 5 písm. d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, vyplývá, že povolení k zaměstnání se nevyžaduje u cizince, který se na území České republiky soustavně připravuje na budoucí povolání prezenčním studiem na vysoké škole v akreditovaných studijních programech. Žalovaná z toho dovodila, že pokud by žalobce původně deklarovaný účel pobytu studia naplňoval,

měl by v jeho důsledku volný přístup na trh práce, který by pro něj byl ve srovnání se zaměstnaneckou kartou daleko příznivější, neboť možnosti jeho zaměstnání by nebyly omezeny pracovními místy určenými držitelům zaměstnanecké karty, a nestíhala by ho povinnost hlásit jakékoliv změny zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 a násl. ZPC. Žalovaná uzavřela tím, že nejde o nepřípustnou diskriminaci žalobce na základě jeho národnosti - rozhodnutí bylo založeno na konkrétních individualizovaných skutečnostech, nešlo o rozhodování o právním nároku cizince a odlišné zacházení s občany různých států ve věcech práva přístupu na pracovní trh je v právním řádu běžné a vyplývá ze smluvních a jiných vztahů domovských států cizinců s Českou republikou, resp. Evropskou unií.

II.

Žaloba a další podání žalobce

5. Žalobce namítl, že ho správní orgán nemůže sankcionovat za výkon jeho práv a oprávněných zájmů ve smyslu § 4 odst. 4 správního řádu spočívající v podání žádosti o zaměstnaneckou kartu podle § 45 odst. 1 ZPC, neboť podání takové žádosti žalobci explicitně umožňuje § 42g odst. 5 ZPC. Žalovaná nenamítala, že by žalobce nebyl oprávněn k podání žádosti ani že by žalobce neplnil původní účel pobytu (studium).
6. Odůvodnění napadeného rozhodnutí důvodovou zprávou k Novele je dle žalobce nepřezkoumatelné a v rozporu s úmyslem zákonodárce, neboť na straně 48 důvodové zprávy je uvedeno, že se kvóty neuplatní pro cizince, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný.
7. Dále žalobce namítl, že pokud již existuje pravomocný závěr správního orgánu o tom, že účastník splnil podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, je v rozporu s § 53 odst. 3 správního řádu dojít v rámci žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty k závěru, že se cizinec dopustil obcházení zákona v případě první žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia. Žalobce se jazykového kurzu organizovaného univerzitou účastnil a poté studoval na soukromé škole

reklamy – žalovaná argumentovala nenaplněním deklarovaného účelu pobytu bez opory v ZPC i v rozporu se skutečným stavem věci.

8. Žalobce dále argumentoval zásadou legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu, kdy ministerstvo v pěti konkrétních řízeních vyhovělo žádostem o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty vietnamských občanů podané na zastupitelských úřadech ČR v zemích schengenského prostoru i v třetích zemích.
9. Žalobce dále sporoval závěr, že jsou důvodné pochybnosti o tom, že účelem a cílem pobytu bylo studium, a za irrelevantní měl závěr o výši sjednané mzdy. Žalobce měl dále za nepřezkoumatelný, resp. nesprávný závěr správních orgánů, že jeho pobyt není v zájmu ČR. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, dovodil žalobce, že s odkazem na usnesení vydané vládou České republiky - Nařízení nelze dovozovat, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Skutková podstata tohoto zákonného ustanovení může být naplněna v případě, kdy se žadatel nenachází v České republice v rámci povolení k pobytu. Pokud však žalobce pobývá na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, nikoliv za účelem zaměstnanecké karty, mezi těmito druhy pobytů dle § 45 odst. ZPC by to vytvořilo v rozporu s ZPC nedůvodné rozdíly. Žalobce měl navíc z titulu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia volný přístup na trh práce dle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Postup správních orgánů podle žalobce odporuje § 2 odst. 1, 2, 4 i § 7 odst. 1 správního řádu a představuje nepřipustnou diskriminaci na základě národnostního původu, kdy obdobným žádostem je vyhověváno bez ohledu na druh práce, výši mzdy a další okolnosti.
10. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné i proto, že se správní orgány v rozporu s § 174a ZPC nezabývaly skutečným a reálným zájemem žalobce.
11. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k novému projednání.
12. V replice ze dne 15. 3. 2024 žalobce znovu odkázal na důvodovou zprávu Novely.
13. V podání ze dne 11. 10. 2024 žalobce poukázal na podporu žalobní argumentace na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37 (dále jen „*Judikát 1*“).

III.

Vyjádření žalované

14. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění uvedla, že žalobce nebyl sankcionován za výkon svých práv, nic mu nebránilo plnit účel studia a u jeho pobytu za účelem studia nebylo konstatováno, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky. Stanovením kvót pro ekonomickou migraci pro určitou zemi vyjádřil zákonodárce úmysl omezit příliv nekvalifikovaných pracovníků z Vietnamské socialistické republiky, a proto nelze akceptovat postup cizinců, kteří krátce po příjezdu na území podali žádost o změnu účelu pobytu - žalobce od počátku neměl v úmyslu zvýšit studiem svou kvalifikaci a tu následně uplatnit v zemi původu nebo v České republice. Pobyt žalobce nebyl nežádoucí od počátku, stal se jím až poté, kdy projevil svůj úmysl neplnit původně požadovaný účel pobytu, ale vykonávat zde nežádoucí nekvalifikovanou práci. Úmysl neplnit povolený účel pobytu vyplývá z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu, u absolvování studia se předpokládá zvýšení kvalifikace umožňující uplatnit se ve vystudovaném oboru.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

15. Diferenciace mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu vyplývá z ZPC a z účelu pobytu na území. Nařízením byly stanoveny maximální počty žádostí o pobytová oprávnění za účelem podnikání, zaměstnání a investování, při rozhodování o žádosti jsou zvažovány všechny okolnosti a odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povolovány. Žalobce však náhlou změnu účelu pobytu ničím neodůvodnil. Pobyt za účelem studia je povolován na určité časové období, a pokud cizinec ve studiu nadále nepokračuje, předpokládá se jeho návrat do země původu. V případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, neboť ten má možnost zvážit i jiné možnosti výdělečně činnosti.
16. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
17. V podání ze dne 21. 10. 2024 žalovaná uvedla, že je jí znám Judikát 1 i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56 (dále jen „Judikát 2“). Žalovaná uvedla, že u kasačního soudu iniciovala postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu u čtvrtého senátu ve věci sp. zn. 4 Azs 93/2024, i u šestého, osmého a desátého senátu Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 6 Azs 157/2024, 8 Azs 84/2024 a 10 Azs 172/2024). Podle žalované by soud měl vyčkat na rozhodnutí kasačního soudu v těchto věcech. Žalovaná odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, podporující postup správních orgánů v obdobném případě.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

18. Vzhledem k tomu, že s tím oba účastníci vyjádřili souhlas (žalobce vyjádřil výslovný souhlas v podání ze dne 15. 3. 2024 a žalovaná se ve stanovené lhůtě nevyjádřila k výzvě soudu ze dne 29. 1. 2024, č. j. 68 A 1/2024-18), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

V.

Posouzení věci soudem

19. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
20. Žaloba je důvodná.
21. Soud předesílá, že z hlediska soudního přezkumu představují rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
22. Podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC platí, že ministerstvo nevydává zaměstnaneckou kartu, *jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky*.
23. Podle § 181b odst. 1 písm. c) ZPC vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.
24. Podle § 1 odst. 2 a § 2 odst. 2 Nařízení platí, že v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 Nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení, jinak je maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 Nařízení. Podle přílohy č. 2 Nařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

lze v rámci období 1 roku na zastupitelském úřadě v Hanoji podat maximálně 200 žádostí o zaměstnaneckou kartu výhradně v rámci Programu klíčový a vědecký personál.

25. Podle § 42g odst. 5 věty druhé ZPC platí, že v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.
26. Klíčovou otázkou řešenou zdejším soudem vzhledem k žalobním bodům žaloby bylo to, zda smí ministerstvo nevyhovět žádosti cizince o zaměstnaneckou kartu mimo kvóty stanovené Nařízením z důvodu rozporu se zájmem ČR podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, je-li žádost podána na území ČR.
27. Podle § 12 odst. 1 s. ř. s. zajišťuje Nejvyšší správní soud ve správním soudnictví jako vrcholný soudní orgán ve věcech patřících do pravomoci soudů jednotu a zákonnost rozhodování tím, že rozhoduje o kasačních stížnostech v případech stanovených tímto zákonem. Pro přijatelnost kasační stížnosti je významné, zda se dotýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, resp. byly řešeny rozdílně, příp. vyžadují odklon od ustálené judikatury (viz bod 12 Judikátu 1, nebo bod 17 Judikátu 2).
28. Soud vyšel při posouzení důvodnosti žaloby z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně z Judikátu 1, Judikátu 2 a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44 (dále jen „*Judikát 3*“; všechny tři i jen jako „*Judikáty*“). Soudu se nepodařilo najít jiná rozhodnutí, v nichž by se Nejvyšší správní soud ke sporné právní otázce vyjádřil, a účastníci ani na jiná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve svých podáních neodkazovali.
29. Všechny tři věci řešené Judikáty byly v relevantních ohledech totožné s věcí žalobce: Vietnamští státní příslušníci pobývali na území ČR na základě dlouhodobého víza (pobytu) za účelem studia, o nějž požádali na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji. Studium spočívalo v absolvování přípravných (jazykových) kurzů. Cizinci požádali v průběhu povoleného pobytu (po 7, resp. 2 měsících pobytu) o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, již správní orgány zamítly s odkazem na Nařízení z důvodu, že jejich pobyt na území není v zájmu ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Správní orgány argumentovaly zájmem státu vyjádřeným v Nařízení na tom, aby z Vietnamu přicházeli do České republiky za účelem zaměstnání pouze cizinci, kteří budou pracovat na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci, tím, že se zaměstnanecká karta týkala nekvalifikovaných pracovních pozic, dobou mezi příjezdem do ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia a podáním žádosti o vydání zaměstnanecké karty a možností cizince z titulu povoleného pobytu za účelem studia legálně pracovat bez povolení k zaměstnání (viz body 1 a 3, 28 Judikátu 1, body 3, 4 a 5 Judikátu 2, bod 1 Judikátu 3).
30. V případě všech třech Judikátů krajské soudy dospěly k závěrům, že (i) vlada Nařízením vydaným na základě zmocnění dle § 181b ZPC vyjádřila zájem státu přijímat cizince z Vietnamu pouze na místa kvalifikovaných zaměstnanců, že (ii) cizinci nemají právní nárok na vstup na území, stát má neomezený prostor k omezení práce cizinců na území a smí na základě kvalifikace cizinců upravit odlišně jejich právo žádat o určitý druh bytového oprávnění, že (iii) zájmem cizince nebylo studium, ale získání možnosti vykonávat nekvalifikované zaměstnání, kdy pobyt cizince na území se stal nežádoucím v okamžiku, kdy v rozporu s Nařízením podal žádost o zaměstnaneckou kartu na nekvalifikovanou práci (viz body 2 a 3 Judikátu 1, bod 7 Judikátu 2, bod 3 Judikátu 3).

31. Ve všech Judikátech Nejvyšší správní soud řešil právní otázku, zda samotná skutečnost, že státní příslušník Vietnamské socialistické republiky žádá na území ČR, kde pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu (dlouhodobého víza) za účelem studia, o vydání zaměstnanecké karty na nekvalifikovanou pracovní pozici, odůvodňuje její nevydání podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC, tedy z důvodu, že pobyt žadatele na území není v zájmu České republiky (viz bod 18 Judikátu 1, body 1 a 18 Judikátu 2, body 24 až 26 Judikátu 3).
32. Nejvyšší správní soud nejprve vyložil neurčitý právní pojem *zájem ČR* podle smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC a okolností jeho vzniku tak, aby mohl následně posoudit, zda pobyt cizince na území tomuto zájmu odporuje. Kasační soud *zájem ČR* tímto postupem vyložil jako zájem projevený transparentním způsobem navenek tak, že jde o zájem zahraničněpolitický, nebo zájem na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Kasační soud vyšel dále z důvodové zprávy Novely a zjistil, že kvóty byly stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu, kdy ČR má ekonomicko-bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobilé zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Závěr, zda je pobyt cizince na území v zájmu ČR, musí být dle Nejvyššího správního soudu založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik a nepostačuje existence informací, která mohou být podkladem pro systémové řešení (viz body 24 až 26 Judikátu 1, body 35 a 36 Judikátu 2, bod 27 Judikátu 3).
33. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že na cizince, který nepodá žádost o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR, se kvóty stanovené Nařízením pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji nevztahují. Vysvětlil, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby se popsany ekonomicko-bezpečnostní *zájem ČR* promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR prostřednictvím aplikace § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Zákonodárce totiž Nařízením zavedl kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji. Kvóty stanovené Nařízením se tak nevztahují na žádosti o zaměstnaneckou kartu podané v ČR, kdy tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót spočívající v zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace. Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkázal na důvodovou zprávu Novely („*Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.*“) a § 45 odst. 1 a § 42g odst. 5 větu druhou ZPC, z nichž vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu vydáním zaměstnanecké karty přímo ministerstvo. Nejvyšší správní soud uzavřel, že žádost cizince o vydání zaměstnanecké karty podanou v ČR nelze zamítnout s odkazem na *zájem ČR* vyjádřený toliko kvótami Nařízením pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji. Současně platí, že důvod zamítnutí žádosti s odkazem na *zájem ČR* musí být u konkrétního žadatele vždy dostatečně individualizován (viz body 27, 28 a 31 Judikátu 1, body 37 a 38 Judikátu 2, bod 29 Judikátu 3).
34. Kasační soud dodal, že na jeho závěry nemá žádný vliv, zda cizinec zneužil dlouhodobé vízum za účelem studia, které ho opravňovalo k pobytu na území a podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na území, k jinému účelu. Takové zneužití víza totiž může představovat důvod pro nevydání zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. h) ZPC, avšak nikoli podle § 56 odst. 1 písm. j) ZPC. Zjištěními o případném obcházení zákona nelze

rozšiřovat rozsah zájmu ČR, který je zcela konkrétně vyjádřen souslovím „maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji“, na žádosti podané kdekoli vietnamským státním příslušníkem. Zákonodárce totiž mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností, avšak rozhodl se je spojit se zastupitelským úřadem (viz bod 29 Judikátu 1, bod 39 Judikátu 2, bod 30 Judikátu 3).

35. Soud konstatuje, že Nejvyšší správní soud reprezentovaný prvním, pátým a desátým senátem zásadní spornou otázku mezi účastníky řízení v Judikátech již vyřešil. Věc účastníků řízení se neliší od věcí řešených kasačním soudem v Judikátech ani skutkově ani právně. Soud nemá žádný důvod odchylovat se od jednotné rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, a proto věc účastníků řízení posoudil stejně jako Nejvyšší správní soud v Judikátech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2024, č. j. 10 As 158/2024-45, bod 16).
36. Žalovaná učinila nosným skutkovým důvodem napadeného rozhodnutí zjištění, že se žalobcem žádaná zaměstnanecká karta týkala pracovní pozice vyžadující pouze minimální vzdělání, o niž nesměl žádat na zastupitelském úřadu. Právně posoudila žalovaná v napadeném rozhodnutí věc tak, že Nařízením vláda vyjádřila nezáměr státu na pobytu občanů Vietnamské socialistické republiky na základě zaměstnanecké karty vydané k výkonu nekvalifikované práce. Žalovaná uzavřela, že pobyt žalobce na území na základě zaměstnanecké karty není podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) ZPC v zájmu České republiky.
37. Soud posoudil jako nedůvodnou žalobní námitku nepřezkoumatelnosti závěru správních orgánů, že žalobcův pobyt není v zájmu České republiky. Z popsaného shrnutí závěrů žalované je zřejmé, proč žalovaná dospěla k takovému závěru, kdy své závěry odůvodnila především zájmem státu vyjádřeným v Nařízení. Zákonnost závěrů žalované lze věcně přezkoumat.
38. Žalobní bod, v němž žalobce sporoval, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že jeho pobyt na území není v zájmu České republiky, soud posoudil jako důvodný. Žalovaná totiž tento závěr odůvodnila nezáměrem státu na pobytu občanů Vietnamské socialistické republiky na základě zaměstnanecké karty k nekvalifikované práci, který stát vyjevil v Nařízení. Toto posouzení je však v rozporu s výše popsány, přesvědčivě odůvodněnými, právními závěry Nejvyššího správního soudu v Judikátech, s nimiž se soud ztotožnil, podle kterých žádost o vydání zaměstnanecké karty podanou v ČR nelze zamítnout s odkazem na *zájem ČR* vyjádřený toliko kvótami stanovenými Nařízením pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji. Jinými slovy, zájem státu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC nelze v řízení o vydání zaměstnanecké karty vietnamského státního občana podanou v ČR dovozovat z Nařízení.
39. Vzhledem k závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a nutnosti nového posouzení žádosti žalobce se soud nezabýval jeho ostatními žalobními námitkami. Bylo by totiž předčasné zabývat se přezkumem posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a zásahem do legitimního očekávání žalobce, když nosný důvod napadeného rozhodnutí vzhledem ke stěžejnímu žalobnímu bodu žalobce neobstál. Stejně tak soud neměl důvod posuzovat žalobcem tvrzenou nepřezkoumatelnost některých dílčích závěrů žalované, které samy o sobě bez nosného důvodu napadeného rozhodnutí nemohly obstát (např. interpretace důvodové zprávy Novely, závěry týkající se diskriminace, studia a pracovní pozice žalobce, obcházení zákona podáním žádosti o dlouhodobý pobyt či vízum za účelem studia). Z uvedených důvodů soud pro nadbytečnost neprovedl dokazování

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

správními spisy označenými na str. 8 žaloby, které se týkaly žalobního bodu vztahujícímu se k legitimnímu očekávání žalobce.

40. Obiter dictum soud uvádí, že totožným tvrzením o legitimním očekávání se zabýval Nejvyšší správní soud v bodech 1 a 17 Judikátu 1 a stejnou argumentací o obcházení zákona podáním žádosti v ČR se zabýval v bodě 29 Judikátu 1.
41. Vzhledem k tomu, že výše shrnuté závěry Nejvyššího správního soudu v Judikátech, s nimiž se zdejší soud ztotožnil, vyvracejí podstatu argumentace žalované ve vyjádření k žalobě, nepovažuje soud za nutné se k ní podrobněji vyjadřovat.
42. Žalovaná v podání soudu ze dne 21. 10. 2024 odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28. Žalovaná však na tento rozsudek odkazovala již v řízení před Nejvyšším správním soudem, které vyústilo ve vydání Judikátu 3, a zde i navrhovala předložení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu podle § 17 odst. 1 s. ř. s. (viz body 28 a 12 Judikátu 3). V této věci Nejvyšší správní soud nejprve konstatoval nosné důvody odkazovaného brněnského rozsudku (viz bod 28 Judikátu 3) a uvedl, že se ztotožňuje s jednotnou judikaturou Nejvyššího správního soudu reprezentovanou Judikátem 1 a Judikátem 2, tudíž nepovažoval za důvodné věc předložit rozšířenému senátu (viz body 14, 29 a 31 Judikátu 3). Jelikož Nejvyšší správní soud se v Judikátu 3 ztotožnil se závěry Judikátu 1 a Judikátu 2 poté, co se seznámil s argumentací Krajského soudu v Brně v rozsudku ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, je zřejmé, že se s nosnými důvody rozsudku brněnského soudu neztotožnil. Proto ani zdejší soud nemá důvod se vůči tomuto rozsudku brněnského soudu vymezovat, vyslovil-li se Nejvyšší správní soud jako vrcholný soudní orgán ve věcech správního soudnictví po seznámení s ním v Judikátu 3 stejně jako v Judikátu 1 a Judikátu 2. Za situace, kdy již tři různé senáty kasačního soudu shodně posoudily klíčovou spornou právní otázku, neměl soud důvod vyčkávat na rozhodnutí kasačního soudu ve věcech sp. zn. 4 Azs 93/2024, 6 Azs 157/2024 a 8 Azs 84/2024 tak, jak navrhovala žalovaná v podání ze dne 21. 10. 2024.
43. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí výrokem I rozsudku zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI.

Náklady řízení

44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Plně procesně úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 15 342 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12 342 Kč, kterou tvoří odměna za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a podání ze dne 11. 10. 2024 dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu], 3 paušální částky jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 2 142 Kč. Dále jde o zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení za sepis repliky ze dne 15. 3. 2024, neboť nešlo o důvodně vynaložené náklady ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Replika totiž neobsahovala žádnou argumentaci, kterou by žalobce již neuplatnil v žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

K bodu 4 repliky uvádí soud, že k podání repliky žalobce nevyzval. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit k rukám zástupce žalobce, a to ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.). Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Pokud kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 16. prosince 2024

JUDr. Veronika Burianová v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.